

3000 a. Chr. și până la întemeierea Statelor române.

Această colecție însă, din multe împrejurări, este amenințată să se risipească. E drept că pământul românesc cuprinde atâtea antichități – și preistorice, romane și, sigur, și grecești – în cât să putem forma muzee în toate orașele principale, dar săpăturile cer muncă, mari cheltueli și timp; de aceea, până atunci, dacă colecția mai este încă completă, cum o știu eu, ar trebui să devie proprietate a Statului.

Const. Dascălu.

VII

Epitaful primului Episcop al Argeșului Iosif

Pe unul din superbii stâlpi ce separă naosul de pronaosul bisericii Antim, din Capitală, se ghicesc mai mult decât se citesc versurile următoare:

*Deși sunt neînsuflețit,
Stâlp de piatră întărit,
Omule și dela mine
Poți afla de-i vreă un bine.
Eu am trei frați potriviiți,
Totodată aici înfițiți,
Deoparte și de alta,
Doi în stânga unui dreapta.
Caută la noi și vezi
Ca să te încredințezi,
Că și pictrele unite,
Pentru folos potrivite,
Cât de multă greutate
Lesne poate să o poarte.
Chiar Antim Mitropolitul
Ivircanul mult vestitul
Aicea ne-au așezat,
Și cu zidul ne-au legat
Să ținem acest lăcaș,
Al sfinților toți sălaș,
De dânsul întâi zidit,
Iar pe urmă prenoit
De chir Iosif întâiul
Episcopul Argeșul.
Carele se odihnește
Drept mine aici trupește,
Dându-și obștescul sfârșit
Trupu ce au viețuit
O viață laudat,
Vrednic de mare plată,
Și de cinste omenească,
Și de slava cea cerească.*

*[Veșnica] lui pomenire
Dela Domnul răsplătime.*

Tot Iosif făcea și versurile de la fântâna zisă a Meșterului Manole din Curtea-de-Argeș (v. Iorga, Inscriptii, I, 154 – 5).

El moare în Oct., 1820, după ce păstorise pe scaunul episcopal de Argeș de la înființarea acestei Episcopii, din 18 Oct. 1793 până la moarte în 1820 (v. Urechiă, Istoria Rom., V, 38; XII, 37),

Virg. Drăghiceanu.

VIII

O piatră de hotar a vechilor București

Insemnăm aci pentru cel ce va face când va istoricul Bucureștilor, textul inscripției de pe crucea aflată până de curând în Strada Cazărmei, unde se termină odată moșia Mitropolii bucureștene.

CU VREAREA TATĂLUI ȘI AL FIULUI ȘI AL SFÂNTULUI DUH, RĂDICATU-SE-A AČASTĂ CINSTITĂ CRUCE, ÎNTRU CINSTEA SFINȚILOR MARILOR ÎMPĂRAȚII COSTANDIN I ELENA, ÎN ZILELE PEA ÎNĂLȚATULUI DOMNULUI NOSTRU IO COSTANDIN NICOLAE V(OE)V(OD), CU CHELTUȚELA PEA SFINTULUI MITROPOLIT A TOATĂ UNGRO-VLAHIA CHIRIU CHIR NEOFIT; PENTRU CĂ DREPT ACEST LOC AU FOST MAI NAINTE PUȚU CALICILOR, DUP(Ă) CUM SCRIE HRISOVUL MITR(OPOLII); ȘI DUP(Ă) VREMI ASTUPÂNDU-SĂ ȘI ÎNPRESURÂNDU-SĂ [MOȘIEA SFINTEI MITROPOLII], ACUM CU BLESTEM, CU BUNE MĂRTURII, AFLÂNDU-SE, S-AU RIDICAT AČASTĂ CINSTITĂ CRUCE, DUPĂ HOTĂRÂREA BOERILOR CELOR CE AU FOST RÂNDUIȚI DE DOMNIE, ÎN LOCUL ACELUI PUȚ CUM ARATĂ CARTEA DOMNEASCĂ, CA SĂ NU MAI FIE DE ACUM ÎNNAINTE ÎNPRESURAREA CEȘTII MOȘII A SFINTEI MITROPOLII. МЕСЦА = (LUNA) СЕП(ЕМБРИЕ) 1 А(ВГУ) (ZILE) 7250 (=1742).

Fusese ridicată în urma călcării moșiei Mitropoliei de către Mănăstirea Mihai-Vodă. Gion a încercat, fără să răușească, citirea textului (v. Ist. Bucureștilor p. 373).

Virg. Drăghiceanu.

IX

Tradiții și mărturii documentare despre drumul roman dela Reșca la Celei.

(Fragment din studiul asupra Romulei)

Cetatea dela Reșca, colonia Romula de odinioară, capitala Daciei Maluensis (Oltenia de